

Arrest

nr. 218 945 van 27 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BAEYENS
Gentsesteenweg 30
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 mei 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest nr. 207 643 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 augustus 2018, waarbij de vordering tot schorsing wordt verworpen.

Gelet op het verzoek tot voortzetting van de procedure, ingediend door de verzoekende partij op 17 augustus 2018.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZLATEVA, die *loco* advocaat A. BAEYENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 februari 2018 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 9 mei 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de *supra* vermelde aanvraag onontvankelijk is. Deze onontvankelijkheidsbeslissing is de eerste bestreden beslissing.

Op 9 mei 2018 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel betreft de tweede bestreden beslissing.

Beide bestreden beslissingen werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 19 juni 2018.

De eerste bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.02.2018 werd ingediend door:

M., A. R. (R.R.: ...)

nationaliteit: Nigeria

geboren te K. op (...)1981

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 04.06.2013 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 15.04.2014 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 31.01.2014 te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf.

De duur van de asielprocedure - namelijk iets meer dan 7 maanden - was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij als katholiek dreigend gevaar loopt in Nigeria omwille van Boko Haram. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat hij als katholiek dreigend gevaar loopt in Nigeria omwille van Boko Haram volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal,

diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Tot slot verklaart betrokkene dat hij een relatie heeft met mevrouw O. S. N. (ov:...), dewelke over een legaal verblijf beschikt (F-kaart), en dat hij tevens voor het kind van mevrouw O. zorgt. Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 4ZÖ39, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene op 30.05.2013 naar België is gekomen, dat hij ingeburgerd zou zijn en dat hij al drie jaar wekelijks naar de kerk gaat) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"

De tweede bestreden beslissing bevat de volgende motieven:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer,

Naam, voornaam: M., A. R.
geboortedatum: (...)1981
geboorteplaats: K.
nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 31.01.2014 te verlaten.

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft binnen de wettelijk bepaalde termijnen een synthesememorie neergelegd. In toepassing van artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, doch dit *“behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het de verzoekende partij toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Het procesbelang raakt de openbare orde en dient desnoods ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

De Raad wijst erop dat in de beschikking van 4 februari 2019 aan de beide partijen de volgende vraag werd gesteld:

“(…) Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische

grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging. (...)”

De verweerder heeft, in antwoord op deze vraag, op 19 februari 2019 laten weten dat de verzoeker op 12 december 2018 werd verwijderd naar Lagos, Nigeria. De advocaat van de verzoeker bevestigt ter terechtzitting dat de verzoeker zich momenteel in zijn land van herkomst bevindt.

De Raad benadrukt dat thans de nietigverklaring wordt gevorderd van de beslissing waarbij de door de verzoekers ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, daar de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Er dient op te worden gewezen dat een vreemdeling die een machtiging tot verblijf wenst aan te vragen, deze aanvraag in principe overeenkomstig artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Onder twee cumulatieve voorwaarden, waarvan één het bestaan van buitengewone omstandigheden is, kan deze aanvraag overeenkomstig artikel 9bis, § 1, van de vreemdelingenwet echter in België worden ingediend bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft.

De verzoeker diende op 5 februari 2018 te Wetteren een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in en hij was zodoende van mening dat er sprake was van buitengewone omstandigheden om het niet indienen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen. In de huidige stand van het geding dient echter te worden vastgesteld dat de verzoeker niet meer in België, maar in zijn land van herkomst verblijft. De vraag rijst dan ook welk nadeel de verzoeker thans nog heeft bij een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hetgeen zoals hoger reeds gesteld inhoudt dat de verzoeker de aanvraag niet in België mag indienen maar zich dient te wenden tot de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Aangezien de verzoeker zich thans in zijn land van herkomst bevindt, staat niets eraan in de weg dat hij, indien hij nog steeds de intentie zouden hebben een machtiging tot verblijf na te streven, deze aanvraag volgens de gewone procedure overeenkomstig artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet indient, met name bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, waarin gesteld wordt dat geen buitengewone omstandigheden kunnen aangenomen worden die rechtvaardigen dat de verzoeker de aanvraag in België in plaats van in het buitenland indient, kan hem in voorkomend geval dan ook geen nut of voordeel meer opleveren, daar hij zich reeds in het buitenland bevindt, zodat artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet langer van toepassing is en kan zijn, ook na een gebeurlijke vernietiging.

Ook ten aanzien van de tweede bestreden beslissing rijst de vraag of de verzoeker in de huidige omstandigheden wel nog een concreet voordeel kan halen uit de eventuele vernietiging ervan. Het betreft immers een bevel om het grondgebied van de Schengenstaten te verlaten, hetgeen thans het geval is aangezien de verzoeker zich in zijn land van herkomst bevindt. De eventuele nietigverklaring van dit bevel om het grondgebied te verlaten impliceert geenszins dat de verzoeker over enig recht op binnenkomst of verblijf zou beschikken en aangezien dit bevel reeds zijn volledige uitvoering heeft gehad, heeft de eventuele vernietiging geen invloed op de verblijfstoestand van de verzoeker.

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang bij het onderhavige beroep, stelt de advocaat van de verzoeker zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Er worden derhalve geen nuttige gegevens aangevoerd die kunnen aantonen dat de verzoeker in de concrete en actuele omstandigheden van de zaak nog een belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ambtshalve dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Deze vaststelling volstaat om het beroep te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE